

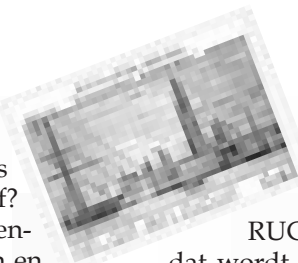
dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

nummer 3
maart 2002
jaargang 1

Is iedereen een beetje bijgekomen van de examens? Geen stress meer, of een kater? Niks gebroken tijdens het skiverlof? Dwars hoopt dat alle studenten weer wat tot leven komen en dat het studentenleven weer op gang geraakt. In Leuven zullen ze wellicht wat meer tijd nodig hebben om bij te komen van de semesterexamens. Examens al in januari i.p.v. alleen in juni was blijkbaar toch erg wennen voor zowel studenten als profen. In dit opzicht kunnen ze nog wat leren van Antwerpen! Op de UFSIA blijkt dwars erg in trek: onlangs *verdwenen* er vijf dozen van het tweede nummer. De dwars-redactie is blij dat dé nieuwe studentenkrant zo begeerd is. Misschien is een abonnement een idee. De UFSIA-kredietkaart, die UFSIA op de markt zal brengen, accepteert dwars voor een abonnement helaas niet. Dit zal een MasterCard worden met de vermelding 'Universiteit Antwerpen UFSIA'. Door deze kaart aan te vragen, ondersteun je het Centrum voor Begaafdheidsonderzoek. En wij ordinaire studenten dan? In ieder geval, voor

meer info bel 02/285.38.89. We berichten speciaal voor de postzegelverzamelaars onder jullie (rijs allen op!): RUCA-UFSIA bestaat 150 jaar en dat wordt gevierd met een speciale herdenkingspostzegel (0,42 euro). Van de UFSIA verhuizen we even naar de UIA, want daar kan je op 7 maart in de Academische Club (gebouw G) een kunstwerk uitkiezen. Huur moderne kunst tegen de studentenprijs van 4,96 euro per maand (maximaal 3 maanden + waarborg van 24,79 euro). Het initiatief komt van Kunst in Huis <info@kunstnhuis.be>. Misschien spookt de volgende gedachte ook wel eens door je hoofd: 'Wat biedt het leven na de studie?!' Niet getreurd, denk vooral aan de liquide middelen waarover je zult beschikken en zoek het uit op 14 maart tijdens de UIA-Jobdag (gebouw G). Daarnaast kunnen we meer gaan werken doorheen het jaar, zodat we natuurlijk weer een eurocentje meer kunnen uitgeven aan de leuke kanten van het studentenbestaan. Vanaf 1-7-2002 kunnen studenten namelijk 's avonds, in het weekend en in de schoolvakantie

werken zonder de vrijstelling van RSZ tijdens een zomermaand kwijt te spelen. Andere plannen en vooral geïnteresseerd in ontwikkelingsproblematiek: het Steve Biko programma biedt studenten de mogelijkheid voor langere tijd in het Zuiden te verblijven. Meer informatie bij <an.goegebuer@vflir.be>. Let wel, voorstellen moeten voor 22 maart worden ingediend. Het zal jullie ongetwijfeld niet ontgaan zijn: na België kan ook Nederland opgelucht ademhalen, want "prins Alex" heeft uiteindelijk toch nog een "vrouwje" weten te strikken. Alle discussies terzijde zijn we blij dat hij van de straat is. Bang dat je zelf overblijft? Bied jezelf dan aan op de veilingsite QXL.com. Een Zweedse student van 26 is jullie reeds voorgegaan en zoekt een geschikte echtgenote. Tegen een "vriendenprijsje" kan je al in het huwelijksbootje stappen. Prinsen zijn misschien populair, maar we moeten toch zeggen dat we minder enthousiast zijn met het ere-doctoraat van prins Filip. 'Omdat hij de rol van het gezin in de hedendaagse samenleving beklemtoont.' Tja, wat moeten we daar nu verder nog over melden?

Inhoud van dit nummer

- 2 SMS & colofon.
- 3 Welkom
- 3-4 Vrijgesteld op tien
- 5 Roosters op de rooster
- 6 Assistentenopleiding Toelatingsproef burgi's
- 7 Radio 1-debat Onderwijs
- 8-9 Brief uit de VS Fiets-reactie Wetenschap
- 10-11 Bologna, twee visies
- 11 Brief uit de VS
- 12 SoapSurd
- 13 Column
- 14 UA-palliathon
- 15 UA-hockey
- 16 Spelleke met prijs CultuurSMS
- 18 Cultuurstrookjes
- 19 Krijtlijnen
- 20 De K-blok

Colofon *dwars*

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

Het verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen RUCA, UFSIA en UIA.

Huidige oplage: 3500 exemplaren.

V.U.: Jan Adriaenssens, Groenenborgerlaan 171, B-2020 Antwerpen.

Drukkerij: De Coker, Hoboken.

Hoofredactie: Jan Adriaenssens.

Eindredactie: Kristof De Pooter, Matthias Debruyn, Kris Hameeuw, Ewald Peters, Joost Van De Putte en Karen Van Dijck.

Redactie: Michèle Blockhuys, Pieter Capiau, Mirella Gobati, Katleen Jaspers, Els Lenaerts, Ive Van Giel, Thomas Vanhees, Wouter Van Houtte en Tomas Verachtert.

Vormgeving: Jan Adriaenssens.

Fotografie: AMOZ en Kelly Dorekens.

Puzzelredactie: Raf Bocklandt.

Illustrator: Michèle Blockhuys.

Werkten mee aan dit nummer:

Berten De Beukelaer, Carl De Strycker, Bart Laureys, Johan Martens, Stein Pée, Tom Smits, Karel Van Goethem, Wim Vanroose, Rika Van Tichelen,

Reporters gezocht

Inderdaad, de dwars-redactie is nog steeds op zoek naar extra krachten. Stuur ons een berichtje op dwars@ua.ac.be.

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Jaarabonnement per post:
10 euro (studenten), 15 euro (anderen)

Correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Groenenborgerlaan 171
B-2020 Antwerpen

dwars@ua.ac.be
<http://www.ua.ac.be/dwars/>

Hebt u thuis een telefoonaansluiting? Komt het internet op een of andere manier uw huis binnen? Of beter nog: hebt u een gsm? In elk van deze gevallen bent u ongetwijfeld vertrouwd met de doorgedreven onduidelijkheid die er bestaat in de tariefplannen. Men kan u namelijk wel zéppen waarvoor u kiest, maar als de rekening betaald moet worden begint u te twijfelen. Was dit wel de beste optie? En hoe zal u vergelijken?

Hetzelfde probleem bestaat momenteel ook in het hoger onderwijs in Vlaanderen. Onduidelijkheid.

De infodagen komen eraan, maar wat zal men de studenten in spe vertellen? Zullen zij vier of vijf jaar moeten studeren? Worden zij kandidaat en licentiaat of reeds bachelor and master? Proffen kunnen er in hun presentatie wel een draai aan geven, maar zeker weten doen ze het niet. Waarom niet? Omdat Marleentje en haar kabinet het niet weten. Wekelijks komt er uit Brussel een nieuw voorstel van decreet, u weet wel, dat Bologna-gedoe. Niet dat die dingen week na week fijner en subliemer worden. Elke versie spreekt de vorige op een deftig aantal punten tegen, zodat de zekerheid hier toch wat zoek is.

Een verschil tussen de universiteiten en

de GSM-operatoren is dat u bij uw draagbare telefoon tenminste nog zelf kan uitmaken welke formule u kiest. De universiteiten en het ministerie voeren zélf de veranderingen door, met het enthousiasme van een puber die weer eens van tariefplan verandert. Vrijstelling op tien punten? Waarom niet? Een toelatingsproef voor deze of gene richting? Natuurlijk! Hogescholen en universiteiten moeten doorgedreven samenwerken in associaties, en in de kandidaturen vakken gemeenschappelijk doceren? Puik plan! En laten we over dat vijfde jaar maar zwijgen.

Dit tekstje telt waarschijnlijk meer vraagtekens dan de rest van deze *dwars*. Dat vloekt lekker met de veronderstelde 'wens van de lezer', die antwoorden wil en geen vragen. Sorry hoor, maar ik kan ze u niet geven. Ging het het over een telefoonabonnement, dan zou ik uw handen volstoppen met brochures, en u veel succes toewensen bij het doorsnollen ervan. Maar inzake het hoger onderwijs in Vlaanderen en Antwerpen kán ik u niets geven, omdat niets definitief is. En dat over zo'n belangrijke omwenteling die Bologna is. Ik wens ons veel succes.

Jan Adriaenssens

editoriaal

Hallo?

een vergiftigd geschenk Vrijgesteld op tien

Het werd aangekondigd als een grote vernieuwing, als een cadeau voor de arme student die het toch zo moeilijk had een vrijstelling te behalen. Een verlichting voor zij alle tienden en elfen moesten komen terugdoen in de vervloekte maand september: vanaf dit academiejaar betekent een tien een vrijstelling voor de tweede zit.

Nu de partiële examens achter de rug zijn is echter duidelijk wat de echte gevolgen van deze ondoordachte beslissing zijn en die zijn niet zo leuk! Samengevat komt het erop neer dat de punten die door de professoren worden toegekend ook twee punten lager zullen liggen. Dit lijkt me logisch. Een professor denkt immers niet in punten wanneer een examen niet schitterend is, eerder in vrijstellingen. Een vrijstelling wil zeggen: "die moet ik zeker niet meer terugzien". Vroeger was dat 12, nu 10. Maar een twijfelgeval kreeg vroeger 11, nu in het beste geval 9. Dit heeft een aantal vervelende gevolgen.

Gevolgen

De schemerzone die de punten 10 en 11 vroeger creëerden gaven studenten de

kans meerdere minder goede examens te maken. Nu gaat dat niet meer, het is erop of eronder: twee minder goede examens (vroeger twee tienden) betekenen nu in het beste geval twee negens en de hele examenreeks is gehypothekeerd.

Wanneer een ongelukkige student zijn of haar jaar moet overdoen vallen opeens de vrijstellingen op 10 wel weg en moeten de vakken waarvoor minder dan 12 gescoord werd toch nog opnieuw afgelegd worden.

vervolg op pagina 4

vervolg pagina 3

Door even te redeneren weten we echter dat die student in kwestie misschien wel meer twaalven had gehaald in het oude systeem en de kans op IAJ of combiné vergroot zou zijn of deze in elk geval toch minder zwaar zou maken.

Hoewel het meeste wordt gesproken over studenten die minder hoog scoren is deze regeling ook voor de “Eén kleine misstap en ze hebben een buispunt aan hun broek.” studenten die de mogelijkheid hadden met hard werken een onderscheiding te behalen een zware dobber. Eén kleine misstap en ze hebben een buispunt aan hun

broek waardoor ze gedelibereerd moeten worden en de kansen op een graad kleiner worden.

Loon naar werk!

Ik wil niet pleiten voor het systeem van de minste moeite, maar wel voor loon naar werk en men moet ervan uitgaan dat het overgrote deel van de studenten tijdens elk jaar toch wel één minder goed examen aflegt. Deze misstap wordt in het nieuwe systeem veel zwaarder aangerekend dan

in het vorige. Bovendien is de idee ‘ik heb een negen’ m.i. moeilijker te dragen dan ‘ik heb drie elven’. Voor de gemiddelde student ook geen fijn gevoel, toch zullen er meer dit ervaren dan vroeger.

Kortom, het is een draak van een regeling en mijns inziens is het moeilijk te begrijpen hoe de studentenvertegenwoordiging dit heeft kunnen laten gebeuren en zelfs gesteund heeft. ‘Uniformisering’ is een vaak gehoord argument, maar zou dit niet beter werken wanneer de goede regelingen behouden blijven?

Bart Laureys

Ook Leuven ^{Op de KULeuven was men een jaartje eerder} likt zijn wonden

Het was het begin van het academiejaar 2000-2001. Mooie woorden klonken in de Leuvense academische hallen. Een nieuwe overdrachtregeling werd van kracht. Dat jaar betekende elke 12 een permanente vrijstelling en waren scores tussen 10 en 12 goed voor een vrijstelling van tweede zit als je er voor de helft van de vakken door was in eerste zit of 50% had.

Als je dit voor het eerst hoort, lijkt je hier als student mooi voordeel aan te doen. Neem je resultaten van vorig jaar er maar eens bij en schrap alle tien en elven van je lijstje voor tweede zit. Helaas is er zoals altijd ook een

keerzijde van deze medaille. De proffen weten ook wat die nieuwe regeling is en passen zich ook aan. Vooral bij mondelinge examens kan dat nogal nefaste gevolgen hebben op jouw punten. Wanneer meneer professor in het oude systeem vond dat je de stof in die mate kende dat het niet aan zijn vak moest liggen dat jij tweede zit had, maar hij nu ook weer niet overtuigd was van jouw geweldig inzicht in de materie, betekende dat vroeger een 11 op 20. Je bent er wel door, maar je hebt geen vrijstelling. Nu wordt dat echter een 9 op 20, want een 10 is een vrijstelling, weet je wel.

De uitkomst van het spel blijft ongewijzigd.

Het is zoals de speltheorie het voorspelt: ‘Wanneer de spelregels van een spel veranderen, zullen alle spelers hun gedrag zo aanpassen dat de uiteindelijk uitkomst van het spel ongewijzigd blijft.’ Het barema voor tweede zit wordt wel lager, maar de proffen verlagen hun punten ook, zodat uiteindelijk alles hetzelfde blijft. Je hebt er dus niks bij gewonnen, behalve dan misschien een paar extra buispunten.

Berten De Beukelaer
uw correspondent in Leuven

“er gingen gevoelig meer negens vallen” Strohalm

Je hebt jezelf eindelijk zover gekregen om toch eens naar de les te gaan, vooral om te horen wat voor examen je voorgeschoteld zal krijgen. Je voelt zo tegen het eind van het lesuur aan dat je dit Spartaanse regime van vijftig volle minuten les en tien schamele minuutjes pauze niet langer aankan. Professor Bossuyt – eerste lic rechten, volkenrecht – vindt het echter nodig jou, de ijverige en (laten we wel wezen) stilaan zenuwachtig wordende student eventjes danig wakker te schudden.

Er gingen gevoelig meer negens vallen. Meer nog, indien hij zou twijfelen tussen een tien en een negen, zou de balans sneller naar de lage (en dus gebuisde) kant overhellen. Niet alleen is zulks niet bevorderlijk voor de rust in de hoofden van diezelfde gestresste studenten, het scheelt daarbij een serieuze slok op de borrel bij de deliberaties. Op vragen van wantrouwige pupillen antwoordde de man met een simpel ‘ik kan u toch niet met een half gekende cursus de wijde wereld insturen, of wel?’ Een nuchtere analyse van die reactie leert ons dat proffen gemakkelijk de negen als excuus gaan aangrijpen, want dat is een zogenaamd ‘delibereerbaar punt’. Het leert ons nog meer dat de student die eventjes de mist in gaat op een mondeling examen, meteen met een buispunt opgezadeld zit en er van een spreekwoordelijke laatste strohalm geen sprake meer is.

md

De grillige planning van lessen en examens

Roosters op de rooster

Heb jij er ook weer een paar gehoord? Van die verongelijkte verhalen die ieder semester na het krijgen van de examenroosters en van de nieuwe lessenroosters weer de ronde doen? Twee examens op hetzelfde moment, verkeerde dagen en proffen die andere uren hebben doorgekregen dan de studenten? Of heb je tot vier uur les op de UIA en vanaf vier uur op de UFSIA?

Op de diensten-webstek van het RUCA werd er onlangs een hele discussie gevoerd over de roosters. Vul zelf maar aan of kijk eens op <http://www-aiw.ruca.ua.ac.be/applicaties/eGastenboek!> Wij vroegen ons af hoe dit toch kan? Wie stelt die roosters op en kijkt iemand ze wel eens na? Hoe komt het dat de roosters soms een echte puzzel zijn?

Op onderzoek!

We startten een mini-onderzoekje. We neusden wat rond op de sites van de drie universiteiten en stuurden wat mailtjes naar secretariaten. Het RUCA beantwoordde onze vragen zeer kort: als we hierover echt iets wilden weten, moesten we persoonlijk langskomen op het spreekuur van meneer Van Hoof. Allen daarheen dus. Het antwoord van de UFSIA was al een beetje langer. Zij verzochten ons op vriendelijke toon om het

“Wie stelt de roosters op en kijkt iemand ze wel eens na?”

examenreglement eens open te doen. Daar staan de datums in waarop examenroosters bekendgemaakt moeten worden. De studenten die op de UFSIA zitten weten helaas wel dat die niet zo nauw genomen worden. Iets waarover de stem aan de andere kant van de hoorn weinig te melden had.

Toch nog een antwoord

Gelukkig hadden we nog het antwoord van de UIA. Zij konden ons vertellen dat op het RUCA de examenroosters centraal gemaakt worden en op de UFSIA per faculteit. Voor de UIA worden de examenroosters opgesteld door de secretariaten en zodoende heeft men er van op het centraal niveau niet echt kijk op. Ook hier zou in het examenreglement staan wanneer roosters bekendgemaakt moeten worden. Dat er soms twee examens op één moment vallen, komt door de studiepro-

gramma's die veel keuzemogelijkheden voorzien. Blijkbaar een onoverkoombare hindernis. Moest dit bij jou het geval zijn, dan kan je dit aan het secretariaat melden en dan zou het snel opgelost moeten zijn.

Ombuds-super-man

Men kan uiteraard ook naar de ombudsdiensten stappen. Wat de onduidelijkheid van roosters betreft: Als iedereen dit een probleem vindt dat echt aangepakt behoort te worden, is het de taak van de studentenvertegenwoordigers dit aan te kaarten bij bijvoorbeeld de onderwijsraad of onderwijscommissies. En of je rooster op de site staat of niet, hangt af van de

De allerlaatste versie van de lessen- en examenroosters vind je steeds ad valvas.

(foto Rika Van Tichelen)

studierichting en het departement. Kort samengevat komt het hierop neer: op het RUCA gebeurt alles centraal, op de UFSIA per faculteit en op de UIA door de secretariaten. Het ene systeem werkt natuurlijk al beter dan het andere.

Michèle Blockhuys

Kalteen Jaspers

Els Lenaerts

		lesroosters	examenroosters
UFSIA	Letteren en Wijsbegeerte	on-line	on-line
	Politieke en Sociale Wetenschappen	on-line	on-line
	Rechten	on-line	on-line
	TEW	on-line	on-line
RUCA	Centraal geregeld	on-line	niet on-line
UIA	Biomedische wetenschappen	niet on-line	niet on-line
	Farmaceutische wetenschappen	on-line	niet on-line
	Geneeskunde	on-line	niet on-line
	Politieke en Sociale Wetenschappen	niet on-line	niet on-line
	Rechten	on-line	niet on-line
	Taal- en Letterkunde	on-line	niet on-line
	Wetenschappen	on-line	niet on-line
	uitzondering Biologie	niet on-line	niet on-line

Burgerlijk ingenieurs: De Zoete Inval? **Afschaffen die proef**

De toelatingsproef voor de studies van burgerlijk ingenieur dateert uit de beginjaren van het universitair onderwijs in België. Een faculteit toegepaste wetenschappen bestond toen niet. Men sprak van speciale scholen. Na het volgen van een voorbereidende afdeling, de zogenaamde 'prep', en het slagen in een toelatingsproef kon men aan de studies van burgerlijk ingenieur beginnen.

Ook jongeren die geen diploma van secundair onderwijs op zak hadden, konden de 'prep' volgen of de toelatingsproef afleggen. Zo kregen zij alsnog de kans hogere technische studies aan te vatten. Een en ander had te maken met de behoefte van de staat aan hooggekwalificeerde technici. De traditie van de toelatingsproef is blijven bestaan, ook na de omnivalentie van de diploma's secundair onderwijs zowat vijftig jaar geleden.

Niet onlogisch

Dat men nu toch overweegt om deze test af te schaffen is niet onlogisch, vermits ook de andere richtingen, met uitzondering van de geneeskunde, geen toela-

tingsproef kennen. Al heeft de maatregel andere dan onderwijskundige motieven: de arbeidsmarkt zou meer ingenieurs vragen -dezelfde reden dus waarom de toelatingsproef oorspronkelijk werd ingevoerd! Slechts tien jaar geleden dienden burgi's echter gemiddeld zes maanden na afstuderen te solliciteren...

Verplichte oriënteringsproef

Onderwijskundigen uit alle Vlaamse universiteiten pleiten al jaren voor een verplichte oriënteringsproef voor alle laatstejaars secundair onderwijs. Niet om hen te beletten de studies van hun keuze aan te vatten, wel om hen te informeren over het al dan niet goed voorbereid zijn op die keuze. Zowel universiteiten als secundair onderwijs zijn echter tegen uit eigenbelang.

Inmiddels heeft het 'verslappen' van de toelatingsproef voor burgi's zijn effect niet gemist. Het aantal nieuwe eerstejaars ingenieur, de 'generatiestudenten', is met 350 eenheden gestegen, dat van de generatiestudenten wetenschappen daalde met 150. (Cijfers per 31-10-2000 en 31-10-2001.)

Karel Van Goethem

Een pedagogisch verantwoorde stoomcursus

Assistenten op de schoolbanken

Sommigen vinden het aantrekkelijk: een heel leven aan de unief. Toekomstig vorser en/of docent, men start sowieso eerst als assistent. Vaak impliceert dit ook al een onderwijstaak, waarbij de eerste onderwijservaringen worden opgedaan. Een gloednieuwe UA-opleiding voor beginnende assistenten wil deze ervaringen in goede banen leiden. Want niet iedereen is een assistent-natuurtaent.

Leerkrachten hebben vandaag heel wat redenen om misnoegd te zijn. Wel, hier is er nog één: waarom moeten enkel zij een lerarenopleiding volgen en niet ook diegenen uit het hoger onderwijs? Moeten proffen dan niet kunnen lesgeven? Een goeie vraag, die menig student zich ook wel eens stelt tijdens de les...

Doorbraak in Vlaanderen

De UA moet ook met deze vraag zijn bezig geweest, want sinds 2000 wordt haar docenten een "jaaropleiding voor (beginnende) docenten" aangeboden. Een kleine doorbraak voor Vlaanderen; dat doen niet velen ons na. Maar nog beter, natuurlijk, is starten aan de bron: de assistenten. Zij waren meteen geïnteresseerd

en zo komt het dat einde maart de eerste lichter van zo'n 20 cursisten afzwaait.

Hoe stel ik een examen op?

De opleiding richt zich op de onderwijspraktijk van jonge assistenten en tracht hun voornaamste vragen te beantwoorden. Behandeld worden o.a. de thema's "studentenbegeleiding", "evaluatiemethoden" en alle mogelijke facetten van onderwijsvormgeving. Het is echter meer dan de titel van dit artikel doet vermoeden. De assistenten moeten vooral van

"Moeten proffen en assistenten dan niet kunnen lesgeven?"

achter hun schoolbanken uitkomen en actief meewerken en -denken. Er wordt zelfs voor elkaar lesgegeven. En niets zo veeleisend als een klas vol assistenten!

Toch is de cursus ook een prettige gelegenheid om lotgenoten uit andere disciplines te ontmoeten en gedachten uit te wisselen. Er valt namelijk niet enkel van het enthousiaste begeleiderteam veel te leren, maar ook wat van elkaar. Of hoe de mijmerende filosoof, de berekenende econoom, de frivole germaniste en de droge wiskundige het best met elkaar wisten te vinden...

Tom Smits

Stemrecht derdelanders onder vuur

De strijd om het rode potlood

Radio 1 toert door Vlaanderen. De komende weken zullen verschillende universiteiten gastheer zijn voor de debatcyclus van de trots van het Vlaamse oor. De Universiteit Antwerpen beet op 18 februari 2002 de spits af met een praatje over migrantenstemrecht. Vier politici en een academica in de arena van de Jan Fabre-zaal op het RUCA.

De nulmeridiaan loopt door het gat van elke Antwerpenaar. Niets nieuws natuurlijk, maar duidelijk bepalend voor problematiek, invalshoek en panelkeuze. Aan ladies geen gebrek op dit avondje uit. Sp.a, Agalev en CD&V vaardigden *Kathleen Van Brempt*, *Fanzaya Talhaoui* en *Nahima Lanjri* af. Een vrouwelijk front dat zonder omwegen pro zegt, mits een aantal verblijfsvoorwaarden. Het partijstandpunt van de CD&V balanceert

op een dunne rand en voegt het begrip integratie toe, waarbij taal, verblijf en veiligheid de regel zijn. VLD'er *Hugo Coveliers* vormde het tegen- en overgewicht. Stemrecht: ja en op alle niveaus, maar enkel voor mensen met de Belgische nationaliteit. Even rekenen leert ons dat derdelanders in dat geval geen derdelanders meer zijn en er dus geen sprake is van stemrecht voor migranten. U merkt het ook al: geen blokkers in het pannel, wel in de zaal. Voor even toch.

Integratie bevorderen

Thuispeelster en professor *Chris Timmerman* houdt van de kern van de zaak: het doel moet het beter functioneren van de samenleving zijn. Vijf, zes of zeven Europese landen – daar werden ze het niet over eens – gaven het voorbeeld. De Ieren zetten de trend in 1963. Het is in ons aller

Een volle Jan Fabre-zaal voor het Radio 1-debat over migrantenstemrecht, maar aan de studenten zal dat niet gelegen hebben.

(Foto's VRT)

belang zoveel mogelijk burgers in de Belgische samenleving in te sluiten. Het is een manier om de integratie te bevorderen. Negatieve gevolgen werden nergens vastgesteld.

“Aan ladies geen gebrek op dit avondje uit.”

Over de nabije toekomst van het stemrecht valt niets met zekerheid te zeggen. De volgende gemeenteraadsverkiezingen zijn voor 2006. Niemand vond dan ook dat er echt haast bij is. Wel of niet in het regeerakkoord, het blijft een discussiepunt. De volgende legislatuur kan beter

voorbereid zijn. En nu de PRL van *Michel* bevestigt dat ze geen crisis wensen en daarnaar ook zullen stemmen, is de kans klein dat er nog een meerderheid wordt gevonden. Een kleine slotopmerking over een andere minderheid: de studenten stuurden hun kat, of misschien twee. Is er dan echt een gebrek aan debatcultuur en politieke interesse zoals dat ons zo vaak wordt verweten?

Stein Pée

Onderwijs-aware! *Een bewuste keuze*

Tijdens de awareness-week op UFSIA wordt dit jaar de problematiek van het onderwijs in de wereld onder de spotlights geplaatst.

Begrijp het echter niet verkeerd: het is geenszins de bedoeling telramen te gaan verzamelen voor de ongelukkige kindjes in het land van Mugabe zodat deze stak-

kers de fraude bij de presidentsverkiezingen naar ware grootte kunnen inschatten of zoiets. Het zou meer een prikkel tot reflectie moeten zijn over de plaats van het onderwijs, toch het meest primordiale element van ontwikkeling in het actuele debat rond globalisatie. Hoe verandert men best de culturele en economische omstandigheden die ervoor zorgen

dat kinderen niet naar school maar naar de fabriek gaan? Hoe maakt men een voor haar eigen positie vrezende elite duidelijk dat onderwijs voor iedereen, en dus ook voor hen, het welvaartspeil op stabiele wijze versterkt? Hoewel in vergelijking met 1950 het percentage analfabeten drastisch is geslonken, voorspelt de UNESCO dat het aantal ongeletterde mensen in de ontwikke-

De primordiale rol van het onderwijs in het actuele debat rond globalisatie.

lingsgebieden in de toekomst zal stagneren of zelfs nog toenemen. Eén en ander zal uiteraard bijdragen tot een nog meer duale wereld. Laat het allemaal maar eens stevig gisten in uw grijze massa, terwijl u in het agorabouw op UFSIA uw persoonlijke Ronde van Vlaanderen op rolletjes rijdt ten voordele van het goede doel.

Thomas Vanhees

Protest in Berkeley

Brief uit de VS

Dag allemaal,

toen ik vanmiddag over de Berkeley-campus naar mijn afspraak met de kapper wandelde, was er opnieuw protest op Sproul Plaza. Deze keer protesteerden de Israëlitische studenten tegen de zelfmoordacties en bomaanslagen van de Palestijnen. Gisteren protesteerden de Palestijnen, maar dan tegen de bommen en de sluikse raketaanvallen van Israël.

Sproul Plaza heeft een lange traditie van protest. Het begon in de jaren '60 met de Free Speech Beweging en de protesten tegen de oorlog in Vietnam. Toen werden er betogingen en "teach-ins" (al dan niet politieke debatten in universiteit) georganiseerd. Het was de crazy hippie tijd en Berkeley en San Francisco, aan de andere kant van de baai, hadden een enorme aantrekkingskracht. Remember "If you're going to San Francisco, put some flowers in your hair..."

Ondertussen is die tijd voorbij. De meeste hippies zijn, net als in Europa, aan een succesvolle carrière begonnen in bijvoorbeeld het nabijgelegen Silicon Valley. Toch zijn er vele dingen die aan die gekke tijd herinneren. Zo wordt Telegraph Avenue, net tegenover Sproul Plaza, nog steeds

bevolkt door oude hippies. Je hebt er de Shambhala boekhandel waar je met een boek over boeddhisme je geest kan verruimen. Maar je kan natuurlijk ook, voor nog meer efficiëntie, in "Smoke Shop", next door, een pijpje kopen. Daarna kan je je op straat een bumpersticker aanschaffen om je protest tegen vanalles en nog wat uit te drukken.

Onlangs kende Berkeley nog even internationale belangstelling. De gemeenteraad, die bevolkt wordt door veteranen van de vredesbeweging en waarin geen enkele

"Ook op Sproul Plaza protesteerden men tegen de oorlog. Een unicum dezer dagen in de VS."

democraat –laat staan republikein– te vinden is, had een resolutie tegen de oorlog in Afghanistan aangenomen. Ook op Sproul Plaza protesteerde men tegen de oorlog. Een unicum dezer dagen in de VS. Maar na drie weken was er nog maar 25 man, spijtig. De tijd eist zijn tol.

Sproul plaza lijkt nu meer op Hyde park, waar iedere idioot zijn samenzweringstheorie komt verkondigen. Berkeley is ondertussen ook zo duur geworden –zo'n \$900/maand voor een simpel kot

met douche op de gang – dat alle kunstenaars, levensgenieters en salonrevolutie-nairen vertrokken zijn. In de plaats is er een nieuwe generatie ambitieuze professionals die hun protest beperken tot het zo Europees mogelijk zijn. Ze drinken Illy espresso, zuipen Stella Artois en staan met hun Volvo in de file.

Toen ik daarnet over Sproul Plaza terugwandelde was het protest van de Israëlieten afgelopen. Het was beginnen regenen. Het voelt wel goed, mijn haar zo netjes geknipt. Het lange haar was samen met de volle baard te gevaarlijk, want vorige week nog, toen ik in mijn eentje op Sproul Plaza protesteerde tegen het eredoctoraat voor prins Filip, hadden twee Japanners een foto getrokken. "De laatste hippie", zeiden ze tegen elkaar.

Groetjes,

Wim

Wim Vanroose was student en doctoraatsstudent natuurkunde aan de UA. Nu doordt hij zijn tijd als post-doc onderzoeker in het zonnige San Fransisco, waar hij experimenten doet op de krachtigste niet militaire supercomputer ter wereld.

Look su it's bicycle

In ons vorige nummer verscheen een artikel dat het gebrek aan initiatief vanuit de universiteit met betrekking tot fietsherstellingen hekelde. We kregen daarop een reactie van en spraken vervolgens met de heer Hubert Pype van de dienst Preventie, Bescherming en Milieu (PB&M) op het RUCA en vroegen hem hoe hopeloos we achterhinken in Antwerpen.

Hij verzekerde ons dat het voor de verdeelde en verspreide UA-campussen een onmogelijke opdracht is om iets als een fietsherstelplaats te organiseren zoals in Gent of Leuven. Hubert Pype is met de redacteur van mening dat kleine reparaties als banden plakken en lampjes vervangen door iedere zichzelf respecterende fietser zelf uitgevoerd zouden moeten worden. Ook grote fietspathologieën zijn volgens hem eigenlijk niet een zaak voor de universiteit. Toch laat de unief ons niet helemaal in de winterkou staan met ons dagelijks geteisterde stalen ros.

Met een beetje geluk en vooral een beetje week-

perman, repairman!

hartigheid van derden mogen we voor de zuidelijke campussen namelijk een regeling met een lokale fietsenverkoper verwachten.

Fraaie borden

Een Wilrijkse detaillist in velocipedes is er volgens het hoofd van PB&M in geïnteresseerd om zich te verbinden onze fietsen ten allen tijde te repareren. In geval van een kapotte fiets komt hij het ding ophalen, geeft hij tijdelijk een vervangfiets, herstelt hij uw fiets en komt hij hem weer terugruilen. De universiteit komt niet tussen in het contact tussen u en uw redder en alle kosten zijn aan u. Een fraai bord in de fietsenstalling zal u aanmoedigen bovenstaande fietsspecialist te contacteren. Voorts valt te melden dat men van zin is om nog dit jaar de fietsenstallingen voor studenten te voorzien van een slot dat met uw studentenkaart geopend kan worden. Uw lekke fiets zal veilig staan.

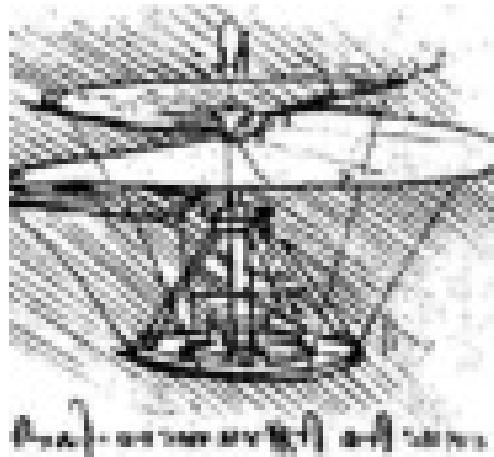
Joost van de Putte

Illustratie Willem
Adriaenssens

Wetenschapsfeest op de campus!

Dit jaar vieren zowel RUCA als UFSIA hun honderd vijftigste verjaardag. Uiteraard voldoende aanleiding voor het organiseren van menige feestelijkheden. Om het jubileumjaar op gepaste wijze in te zetten, grijpt het RUCA een wetenschapsfestival plaats onder het motto 'op stap door de wetenschap'. Verschillende facetten van de wetenschap en het wetenschappelijk onderzoek worden onder de schijnwerpers geplaatst.

Het festival opent met een stevige marathon voor het brede publiek op zaterdag 23 maart. De ganse dag bruist het van activiteit op de campus, gaande van de meer klassieke wetenschappelijke lezingen, over wetenschapstheater tot een bezoek aan de labo's en een nachtelijke mathdropping. Tussendoor worden ook films vertoond en kan je een bezoekje brengen aan de 'interactieve tentoonstelling'.

150 jaar RUCA en UFSIA Helikoptervluchten

Voor de ontdekkers onder ons – jong en oud – is er een wetenschapsrally voorzien waarbij maar liefst 80 helikoptervluchten te winnen zijn. Studenten met vliegangel kunnen natuurlijk hun goede hart laten spreken door broer, zus, neef of nicht op de hoogte te stellen van deze mogelijkheid tot een luchtdoop. Al moeten ze wel eerst zeven wetenschappelijke experimenten tot een goed einde brengen. Gedurende de rest van de week kabbelt het festival eerder rustig verder. Van een fit-o-meter is er dus geen sprake, maar elke middag tussen twaalf en een wordt er wel een film vertoond die uiteraard meer met wetenschap te maken heeft dan de doorsnee zaterdagavondfilm.

De betere debatten

De niet-zaterdagavonden die een week rijk is worden gevuld met debatten rond actuele wetenschappelijke uitdagingen en vragen. Docenten uit onze eigen universiteit reflecteren samen met een aantal bekende wetenschapsjournalisten (en u als u aanwezig bent) over 'burning issues' uit hun onderzoeksdomein.

Kris Hameeuw

Voor verdere info en een gedetailleerd programma: <http://www.ruca.ua.ac.be/150jaar/menu.html>

Onze keuze:

MATHDROPPING: 23-03-2002 om 20u: verras jezelf met een avontuurlijke mengelmoes van traditionele droptechnieken en logische spelletjes.
<mathdropping@ruca.ua.ac.be>

WETENSCHAPSRALLY: doe mee aan 7 wetenschappelijke experimenten en win een van de 80 helikoptervluchten

FILM: 25/03: *het gedachte lichaam*; 26/03: *de zee die denkt*; 27/03: *killing time*

VOORDRACHT: 27/03: 'wordt de computer slimmer dan de mens?'

Sterke goocheleffecten illustreren op een humoristische en fantasievolle manier wetenschappelijke principes of begrippen.

foto RUCA

Zicht op Bologna

Elke week een nieuw decreet

In het tweede nummer van *dwars* werd een inleiding gegeven op het Bologna-akkoord. Dit om jullie beter te betrekken bij een thema dat ditmaal toch helemaal geen 'ver-van-mijn-bed-show' is. Daarom een vervolgartikel over het wettelijke kader voor de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen.

Ik moet eerlijk bekennen dat ik na het lezen van het decreet even geen bomen meer zag door het bos. Maar na een korte recapitulatie kan ik toch concluderen dat het decreet inhoudelijk uiteindelijk slechts een magere hap is voor de student (en waarschijnlijk ook voor de universiteiten en hogescholen).

Een groot deel van het decreet bestaat uit algemene definities en doelstellingen (b.v. art. 6 § 1 t.m. 6). Daarbij is een aanzienlijk aantal pagina's gewijd aan de onderwijsbevoegdheid; er wordt aangegeven welke universiteiten en hogescholen in welke studiegebieden bevoegd zijn om opleidingen aan te bieden en de daarbij behorende graden te verlenen. Interessanter is natuurlijk de vraag: 'hoe zal de omvorming naar een bachelor- en masterstructuur plaatsvinden?' Helaas, daar wordt met geen woord over gerept, want dat zal een taak zijn voor de universiteiten, hogescholen en associaties zelf. Zo moeten de hogescholen en universiteiten ook zelf 'voorzien in aangepaste overgangs- en begeleidingsmodaliteiten voor studenten bij de opbouw van de bachelor- en masteropleidingen en de afbouw van de opleidingen die erdoor vervangen worden en zorgen voor de interne en externe kwaliteitszorg van de onderzoeksactiviteiten.'

Slechts het begrip 'accreditatie' wordt nader toegelicht en wederom in brede bewoordingen wordt vastgelegd wanneer een bachelor- of masteropleiding geaccrediteerd zal worden (art. 55 § 3).

Verder zijn de onderwerpen 'creditsysteem', 'studietraject' en 'studiegeld' ook niet opgenomen in het decreet. Alhoewel, een kleine correctie ten aanzien van laatstgenoemde: dit onderwerp is als dusdanig wel opgenomen, maar de bedragen voor de opleidingen zijn nog niet bepaald (een onbelangrijk detail?). En wat betreft de eerste twee thema's wil de werkgroep nog 'grondig reflecteren' (brief) en het studietraject pas aanpassen wanneer de nieuwe bachelor- en masterstructuur vanaf 2004-2005 gradueel zal worden ingevoerd.

Aha, daar is misschien een lichtpuntje in de duisternis: de data voor de invoering van de nieuwe graden en structuur zijn wél in het decreet vastgelegd. Volgens de versie van 18 januari 2002 is het de bedoeling de bachelor- en mastergraden vanaf 2003-2004 in te voeren, de bachelor- en masterstructuur vanaf 2004-2005. Onder voorbehoud uiteraard.

En jawel, jullie zullen ook wel denken: 'waarom zo een haast als er nog zo veel onduidelijkheden, bedenkingen en discussies zijn?' In dit geval heeft Vlaanderen weinig keuze wil het niet uit de Europese pas geraken. Europa houdt nu eenmaal van snelheid en geeft soms weinig om diepte.

Mirella Gobati

Voor een volledige update inzake het voorontwerp van het structuurdecreet: <http://www.ua.ac.be/onderwijs/onderwijsbeleid>

Deze zusters kijken op een heel andere manier naar Bologna.

foto AMOZ

Overpeinzing: wat met dat extra jaar?

3 plus 2 is 4

Het is u ongetwijfeld al ter ore gekomen: er zijn veranderingen op til in het Vlaamse hoger onderwijs. Onder de noemer "Bologna" wil iedereen zijn grieven uiten en verlanglijstjes bovenhalen, en één van de discussiepunten is de duur van de opleidingen die nu na vier jaar leiden tot een licentiaatdiploma. Een aantal decanen hebben onlangs gepleit voor een verlenging van die richtingen tot vijf jaar. De meeste buitenlandse tegenhangers ervan vergen immers zo lang, en zij vrezen dat de Vlaamse opleidingen te licht uitvallen om de concurrentie aan te gaan.

Eigenlijk zou die vraag vreemd in de oren moeten klinken: u bent ook wel eens een obscuur individu tegengekomen dat er in geslaagd was te blijven hangen voor een mysterieus "extra jaar". Hoewel onbekend bestaat de mogelijkheid tot een vijfde jaar universiteit vandaag dus al. In Vlaanderen én Wallonië is het er gekomen in navolging van Frankrijk, waar men enkele decennia geleden had vastgesteld dat het maîtrise-diploma, de evenknie van onze licentiaat, niet meer volstond als einddiploma. Er werd een vijfde studiejaar opgericht dat in twee smaken kwam: het diplôme d'études approfondi (DEA) en het diplôme d'études spécifiques spécialisés (DESS). Beide vonden snel ingang en genieten in de ganse francophonie alom bekendheid en respect. Enerzijds kan men in het extra jaar een brug te slagen naar de praktijk, en profiterend van de basis die tijdens de eerste vier jaren is gelegd studenten klaarstomen voor de "echte wereld". Ander-

zijds biedt het doctorandi de mogelijkheid om de steeds groeiende kloof tussen de basisopleiding en de grens van het onderzoek te overbruggen; bij onze zuiderburen werd het een verplichting om de DEA te voltooien alvorens aan 'la thèse' te beginnen.

Op het eerste zicht een gezonde evolutie dus die ook bij ons zijn waarde zou kunnen bewijzen, en in Wallonië ontstond snel een structuur met dezelfde nomenclatuur. Vlaanderen viel echter niet hetzelfde lot te beurt: hoewel ook het kader werd gecreëerd voor zo'n vijfde jaar, is dat amper van de grond gekomen. Waarom is een interessante vraag, maar in elk geval heeft de naamgeving niet geholpen. De 'cabinettair' van dienst kon destijds blijkbaar niets beters verzinnen dan een vertaling van de Franse titels tot Getuigschrift van Aanvullende Studies (GAS) en Getuigschrift van Gespecialiseerde Studies (GGS). Een ongelukkiger keuze is moeilijk denkbaar. Een getuigschrift krijg je na een weekendcursus bloemschikken, als benaming voor hoogste universitair diploma buiten het doctoraat is het bijna belachelijk. De enkele succesvolle GAS en GGS opleidingen die we toch rijk zijn, betitelen zich officieus met een of andere vorm van "master". Een noodzaak, al ontbeert die titel in België elk wettelijk kader - iedereen kan in zijn kelder een management schooltje opzetten en MBA's uitreiken.

Op het eerste zicht lijken de Bologna akkoorden dé gelegenheid om deze toestand recht te zetten. Maar tegelijk houdt

die opportuniteit ook een groot gevaar in. Als men enkel de naam van licentiaat in master omzet, dan neemt men de voedingsbodem voor voortgezette opleidingen volledig weg. Wie wil immers nog verder studeren na wat internationaal al een terminaal diploma is? Een titel als "master in advanced studies" die geoperd werd om een hoger diploma in zulk een structuur (na een bachelor en een eenjarige 'gewone' master) aan te duiden lijkt op het eerste zicht een mogelijkheid. Dit zou echter in het buitenland enkel verwarring stichten, en het scenario van de huidige GAS en GGS opleidingen herhalen.

Nochtans zal die keuze financieel aantrekkelijk zijn: een langere studieduur impliceert immers een meerkost. En verzoeken naar argumenten is het ook al

niet: is het Vlaamse licentiaatdiploma immers niet evenveel of zelfs meer waard dan sommige buitenlandse master-opleidingen? Ongetwijfeld. Maar tegen de achtergrond van een toekomstige Europese onderwijsruimte, waarin we sowieso al zullen opboksen tegen een taaloverwicht van onze buurlanden en waar de naam van een diploma altijd vergezeld zal gaan van de reputatie van de instelling van herkomst, dient een ambitieus Vlaanderen zijn zonen en dochters niets minder aan te bieden dan een opleiding die voor niemand dient onder te doen.

Johan Martens

De auteur studeerde aan de UVA, Paris VI, Oxford University en is momenteel doctoraatsstudent aan Columbia University in New York.

Bologna kan u geen reet schelen? En de waarde van dat extra jaar dan...?

foto AMOZ

Dit vervolghet verhaal heeft als doel de feedback van uwentwege wat aan te zwengelen. Na dit luchtig stukje tekst te hebben doorgelezen, maakt u een keuze uit de drie voorgestelde kandidaten en u bepaalt eveneens welk personage door hem of haar in de volgende aflevering moet worden vervangen. De redactie wacht vol spanning op uw talrijke reacties en zal daaruit besluiten wie wordt geliquideerd en wie diens plaats inneemt. We verwachten uw reacties op soapsurd@hotmail.com.

Vooreerst kunnen we de mensen die ons feedback gaven in feite persoonlijk bedanken. Dit zou deze personen echter tot paria's van de UA maken. Hopende dat in het vervolg de anonimiteit van uw stem sowieso gewaarborgd is door het massale aantal waarin we ze zo graag zien komen, wensen we u veel leesplezier.

S o a p S u r d

"Antwerpen, gij zijt gij van mij ... de stad waar as ik zen geboren". Met dit in zijn ziel gebeiteld refrein wilde Fred mededelen dat er nog een korte tussenstop zou volgen in de Scheldestad. Leona en La Esterella verzetten zich hier krachtig tegen en speelden reeds met ideeën van georganiseerd verzet zoals daar zijn: declameren dat men in de boerentoren zal vliegen of stellen dat Antwerpen een discriminerende stad is, ja ook op het gebied van vliegtuigen. Zoals het spreekwoord zegt: de gastvrijheid van een vlieghaven kan men meten aan de lengte van haar start-

baan. Hoe dan ook wilden ze niet terug naar die uit de boot gevallen diamant, naar de plek waar een derde van de huiskamers gedecoreerd is met een stel bokshandschoenen. De overige passagiers hielden zich in deze discussie afzijdig en deden alsof hun neus bloedde. De enige wiens neus werkelijk bloedde, was de heer Chaffaert. Het was in de cockpit tot een stevig handgemeen gekomen. Een en ander had een Belgisch compromis tot gevolg: men zou landen in het Deurganckdok, zodat men gauw nog een laatste groet kon brengen aan Doel en er nog

eens stevig kon bijtanken in café Jagersrust. Als bij wonder was het muisstil op die bouwwerf. Men zou zich bijna in poldergebied hebben gewaand. Het enige beeld dat nog zonevreemd aandeed, naast dat van twee koeltorens en de gigantische put zelf, was dat van havenscheppen Delwaide die bootjes aan het vouwen was van zijn overgebleven verkiezingsaffiches waarop hij van kop tot teen voor burgemeester gaat. Toen Leo al deze oude bekenden zag, barstte hij in tranen uit en snikte: Wie een kuil graaft voor een ander, valt er zelf in. Begraaf mij maar in deze put met een houten kruisje erop dat zegt: RIP Veeleisende Leo Delwaide, ge moogt dat zelfs afkorten tot RIP VLD. Deze amusante vertoning bracht het reizend gezelschap aan het bulderen van het lachen. De tranen die hun ogen deden verdrinken in eigen nat belette hen te zien dat een man in streepjesplunje aan boord van het vliegtuig krom. Wanneer onze vrienden weer op de juiste hoogte zaten met hun ijzeren kist, hoorden ze een GSM-deuntje afgaan dat geïnspireerd was op Wigbert, maar ingezongen was door Johan Vanhecke onder de titel: Els doe uit die blous. Een arrogant stemmetje tierde: "Ja Bri-

gitta, Ik heb bezwarende beelden van u terwijl Osama u op expliciete manier aan het binnenladen is ... natuurlijk hebt gij nooit met ... waarom denkt ge dat ik toen de lakens van het bed heb gehaald en rond de kop van Van Beirendonck heb gezwierd. De ongenode gast zorgde voor een heuse crisissfeer. Het enige dat nog hoorbaar was, was het dronken gelal van Fred Chaffaert, die in crisissituaties altijd op z'n best is; Houston, woa emmen een probleem.

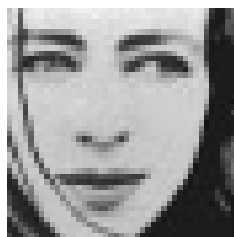
P.S. Ann Demeulemeester breidde nog rustig verder aan haar acteertalent.

De kandidaten ter vervanging van een van de huidige personages zijn: Guido Belcanto, Alexandra Colen en Brabo.

Wie in? Wie uit? Maak uw keuze en stuur ze door naar soapsurd@hotmail.com. In ons volgend nummer gaan we door met een verse crew.

(tv)

Ann Demeulemeester

Fred Chaffart

Leona Detiège

La Esterella

Ilse Demeulemeester

Francis Van Loon

Walter Van Beirendonck

Brigitta Callens

Uit de studentenpers

Karel De Gucht
in VETO (25 januari 2002)
(KULeuven)

“De KULeuven heeft zich geassocieerd met zowat alle katholieke hogescholen. Dit heeft geleid tot zeer onredelijke situaties zoals die van de Lessiushogeschool in Antwerpen. Deze ligt naast een andere hogeschool die net hetzelfde doet, maar toch gaat men samenwerken met Leuven, onder meer omdat Leo Tindemans naast voorzitter van de Lessiushogeschool ook in de raad van bestuur van de KULeuven zit.”

“Er zijn reeds een aantal pluralistische universiteiten zoals die van Gent en Antwerpen, waar het echter wat moeizamer gaat. [...] Aan de KULeuven worden daarentegen de hoogste bestuursorganen via coöptatie samengesteld door een aantal bisschoppen en leken.”

Demian

column

Ik ben een Nederlander. Zo, het is eruit, al in de eerste zin. In de zelfhulpgroep hebben ze me geleerd gewoon uit te komen voor mijn eigenaardigheid.

Het heeft lang geduurd voordat ik mijn oorsprong heb geaccepteerd en ik ben eigenlijk nog altijd in het proces van verwerking. Het is ook een moeilijk te verbergen afwijking, de mensen horen het direct zodra je iets bestelt in de winkel, een vraag stelt, aangesproken wordt door verdwaalde reizigers. Na zeventien jaar beschermd wonen met mijn soortgenoten, ben ik op mezelf gaan wonen in Antwerpen en begonnen met studeren. Geneeskunde zeker? Inderdaad, wij houden het eenvoudig.

Inmiddels ben ik zover dat ik volledig in het reine ben met mijn afkomst en er zelf allang geen probleem meer van maak. Ik heb het geaccepteerd. In het begin voelden wij Nederlanders ons wat op vakantie hier, moesten wij nog wat wennen aan vanalles en waren wij veel bezig met de eventuele verschillen tussen jullie en ons. Het verschil in gewoonten, aard, taalgebruik was een interessant gespreksonderwerp. Wat waren wij gewend daar waar we vandaan kwamen en wat was er dan allemaal anders hier? Maar in de tijd die ik

gebruikt heb om op een volwassen wijze om te leren gaan met mijn andersheid ben ik een beetje gewend geraakt aan jullie. Het klinkt wellicht bizar, maar ik voel me bijna een van jullie en als ik terug in de plaats ben waar ik vandaan kom, voel ik me ontheemd, ontwend en op vakantie. Volgens de therapeut mag ik mijn probleem niet ontkennen, maar hoewel je het aan mijn spraak nog hoort, voel ik me

“Inmiddels ben ik zover dat ik in het reine ben met mijn afkomst. Ik heb het geaccepteerd.”

geen Nederlander meer. Ik weet het, ik ben er een, maar ik leef al zo lang als een van jullie dat ik mijn excentriciteit bijna vergeten ben. Ontkennen is een teken van herval en daarom vecht ik ertegen om me voortdurend te verdedigen tegenover jullie met het afzwakken van de dingen. Ik weerhoud mij ervan mijn kennis van jullie cultuur, mijn vriendschappen met jullie en mijn acceptatie door sommigen van jullie als argumenten op te voeren in die verdediging. Ik betracht deemoed.

Maar stilaan, na acht jaren, raakt het vervelend om keer op keer weer op mijn geboortefwijking te worden aangesproken. Ik ben er een, dat geef ik toe, maar

ik ben meer dan alleen mijn handicap. Joost de Nederlander. Iedere nieuwe mens die ik van jullie tref, hoor ik vanbinnen denken: ‘een Nederlander’, en achter ieder adjectief dat men mij toedicht hoor ik een onuitgesproken ‘voor een Nederlander.’ Toegegeven, ik heb jullie op gelijke wijze benaderd toen ik nog maar juist mijn lotgenoten achter me gelaten had, maar ik heb het afgeleerd. En haast dagelijks met deze etikettering te maken krijgen, is niet eerlijk.

Zelf zou ik mijn defect al jaren vergeten zijn als ik er niet regelmatig mee geconfronteerd werd door goedbedoelende mensen die het vaak niet eens een ‘nadeel’ voor me vinden. Ook ‘Hij is een van ons in alles behalve zijn accent,’ valt niet in goede aarde. Net zomin als de onintelligente aanname dat ik over ieder gespreksonderwerp zou weten ‘hoe dat soort dingen er in Nederland aan toegaan.’ Ik woon al sinds voordat ik stemrecht heb onder jullie, ken jullie gebruiken beter, jullie regels, jullie ideeën. Dat was alles, ik hou erover op. Ik voeg me weer in de grijze massa. Ich bin ein Belgier.

Joost van de Putte

UA-palliathon 2002

Nu al een voorjaarsklassieker

Dinsdag 26 maart 2002 is een datum om meteen in de agenda aan te kruisen. Nee, geen nieuw huwelijk van Alexander en Máxima, of een volgende oerslechte oefenwedstrijd van onze nationale ploeg, maar de dag van de tweede UA-palliathon. Een woord uitleg.

De palliathon van de UA is het geesteskind van François Peeters, leidend ambtenaar van onze geliefde universiteit. Nadat in Brussel een gelijkaardig initiatief heel wat geld in het juiste laasje bleek te brengen, was het tijd om ook in Antwerpen met zoiets van start te gaan.

De eerste editie, in het voorjaar van 2000, werd een overweldigend succes en bracht voor de verschillende centra voor palliatieve zorgen in het Antwerpse een serieuze cent op (750.000 toenmalige Belgische frankes om iets preciezer te zijn). Deze opbrengst kan trouwens integraal worden verdeeld omdat hulp uit verschillende hoeken (sponsors ATV en Radio2, maar ook de universiteit zelf en de stad Antwerpen) de organisatiekosten fors drukt. Bedoeling is dit jaar met een cheque van 25.000 euro uit de hoek te komen.

Centraal staan dus de centra voor palliatieve zorgen. Wie mee loopt doet dit niet enkel tot meerdere eer en glorie van zichzelf, maar in de eerste plaats voor het

goede doel. En dat goede doel zijn de Palliatieve Eenheid Middelheim (OCMW), de Palliatieve Hulpverlening Antwerpen (PHA) en de Palliatieve Eenheid St-Camillus.

Teamwork

Hoe loopt dat nu allemaal, hoor ik u vragen. Wel, de afstand die afgelegd dient te worden, ligt niet vast. De naam palliathon doet wel verdacht veel denken aan die van dat kleine Griekse stadje op 42km en nog wat van Athene. Geen paniek, want ik voel dat de *dwars* in de handen van de meeste studenten intussen begint te trillen, u hoeft helemaal niet de krachttoer van die betreurde Griekse soldaat over te doen.

De race verloopt niet tegen de kilometers, maar tegen de tijd. Omstreeks zeven uur die avond wordt de klok op 2 uur en 6 minuten ingesteld (de tijd die wereldrecordhouder Khannouchi nodig had in

Boston), en kunnen de spelen beginnen. Wederom, vrees niet beste collega-student, want ook die enorme tijdspanne (hoe lang is het intussen al niet geleden dat je zo lang in de les kon zitten, laat staan dat je zou lopen en spurten dat er de stukken af vliegen) dien je niet in je eentje te overbruggen. Een palliathon is een echte teamsport en dat wil zeggen: ik moet maar 1/10 lopen, en de rest is voor mijn (maximaal negen) ploegmaats, die ik daarbij luidkeels (voor zover er nog lucht in je longen zit) aanmoedigen.

Kennen

Markant aan deze tweede editie is het enthousiasme waarmee gereageerd wordt op het initiatief. Naast de universiteit zelf doen ook alle hogescholen van de Associatie mee met meerdere ploegen. Verwacht wordt dat er zo'n 700 man zich rond het 1054m lange parcours zal bevinde. Laat je dus als sportieve of geëngageerde student niet kennen, maar schrijf je in en doe mee. Noot voor de materialistische ingestelde lezers: voor iedere deelnemer is er een verrassing, voor de eerste drie ploegen een heuse trofee.

Matthias Debruyn

Op het sportpalmares van de UA **Vlaamse kampioenen in hockeypak**

Koning voetbal is machtig en de plaatsing van de Rode Duivels voor het WK zal daar geen afbreuk aan doen. Toch zijn andere opmerkelijke sportprestaties niet aan de arendsogen van de dwars-sportredactie ontgaan. Op UA-niveau bijvoorbeeld kunnen we lovend spreken over ons hockeyteam. Zij wonnen verrassend het laatste toernooi tegen Leuven en werden zo Vlaams kampioen. De motivatie voor het aanstaande treffen eind februari laat zeker niet te wensen over.

Het is reeds bekend dat de UA rond enkele sporten een eigen ploeg heeft opgericht om de unief op inter-universitaire toernooien te verdedigen. Het meest recente succes op een dergelijk toernooi is te beurt gevallen aan het hockeyteam. Het jaarlijkse hockeytoernooi bestaat steeds uit twee rondes waarvan de eerste aan beide zijden van de taalgrens beslecht wordt en als een kwalificatieronde voor het grote werk kan beschouwd worden.

In de tweede ronde nemen de beste twee Vlaamse teams het op tegen de twee Waalse finalisten, waarna men één team Belgisch kampioen kan kronen. Op deze laatste titel maakt het UA-team dit jaar ook aanspraak na hun onverwachte zege in de eerste ronde tegen de goed getrainde favorieten van de KUL. In tegenstelling tot het UA-elftal, worden zij wekelijks getraind door internationaal *Nicolas Renaer*. Voorts schenen zij er ook baat bij te hebben zich

intensief op te warmen vóór de finale, terwijl de onzen als goede Antwerpenaren nog volop aan de toog kampeerden. Toch wisten kapitein *Xavier van Elderen* en de zijnen hen in de arena van de Dragon Hockey Club in een bloedstollende titelenstrijd met 3-1 te verslaan. Nu is het enkel de vraag of deze overwinning te danken is aan hun eigenzinnige opwarming of het feit dat ze gewoon beter zijn? Hoe dan ook, zo ging de Vlaamse titel naar de underdogs uit het Antwerpse en werd een plaats in de eindronde veilig gesteld.

Finale tegen Leuven?

Het eindtoernooi vindt plaats op het veld van Louvain la Neuve op 27 februari. In de halve finale staat de UA-crew tegenover het team van de ULB. Naar men verwacht zullen de onzen in de finale

weerom moeten aantreden tegen een team uit Leuven – dat van de KULeuven of Louvain la Neuve. In het verleden namen de Vlaamse teams meestal de bovenhand. Doch, u weet het, elke wedstrijd moet gespeeld worden. De ambities in het Antwerpse kamp zijn er echter niet kleiner om. “Met minder dan goud nemen we geen vrede”, aldus de aanvoerder. Aan strijdlust dus geen gebrek, maar hoe zit het met de twaalfde man? De belangstelling voor het kwalificatietoernooi was vrij gering, dat moet dus ongetwijfeld beter kunnen. Een topsporter ziet zichzelf nu

“Zo ging de Vlaamse titel naar de underdogs uit het Antwerpse.”

eenmaal nogal graag, en wanneer hij in dat gevoel door een horde schorre kelen

gesteund wordt, presteert hij gewoon beter. Voel u aangesproken en spring mee de bus op.

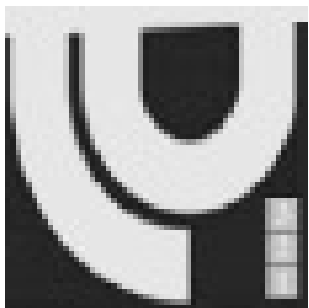
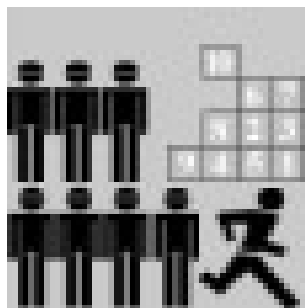
Wanneer ook de Belgische titel behaald wordt kan men luidop dromen om ook aan buitenlandse toernooien deel te nemen. Aangezien de meeste spelers nog eerstejaars zijn ziet de toekomst er dus vrij mooi uit voor het UA hockeyteam. We zullen dus zeker nog van hen horen. Uitslagen van één en ander bekomt u bij *Danny Boeykens* of op de websites van de sportdiensten van uw campus.

Tomas Verachttert

raad je plaatje puzzelplezier

Elke afbeelding bepaalt een woord; vul het *volgens de cijfertjes* in in het bijhorende puzzelstukje. Pas de puzzelstukjes in het vierkant en beantwoord de vraag die verschijnt. **Prijzen? Vanzelfsprekend. Uit alle ingezonden (dwars@ua.ac.be) juiste antwoorden worden drie winnaars geloot. Deze gaan elk naar huis/kot met twee toegangskarten voor Het Toneelhuis!**

Oplossing vorige maand: Tegucigalpa. Winnaar: Jan Van Nylen (natuurkunde)

Liefhebber van Britse films? 'CATCH UP WITH BRITISH CINEMA' gedurende de maand maart in het Filmmuseum Antwerpen. Voor een overzicht van het aanbod.... ♥ Ook jazzliefhebbers moeten in maart naar het Filmmuseum (Jazz at the Film Museum): op 14 maart kun je daar de klassieke jazz-documentaire The Last of the Blue Devils bekijken. ♥ We blijven bij het Filmmuseum, want in het kader van FILM & OPERA wordt op 31 maart de geres-taureerde versie van Ludwig van Luchino Visconti vertoond. Literaire trots van België: Hugo Claus. Van 9 maart tot 6 april loopt bij Antiquariaat De Slegte (Wapper 5) een tentoonstelling van zeldzame documenten m.b.t. het werk van Hugo Claus tot 1971. Niet voldoende? Aansluitend ver-

toont het Filmmuseum de films (tot '71) waarvoor de schrijver het scenario schreef. ♥ Mocht dit allemaal te zware kost blijken, probeer dan gewoon eens Ocean's Eleven in de UGC of de Metropolis. Als de cast (o.a. George Clooney, Brad Pitt en voor de heren Julia Roberts)

en regisseur (Steven Soderbergh) al niet genoeg zeggen, dan wel de inhoud (gelukkig maar hè). Bovendien doe je nog ideeën op om je studieschuld af te betalen. ♥ En anders is daar altijd

nog (een absolute aanrader) het amahoro-concert (ter gelegenheid van hun 10-jarig bestaan) op 23 maart om 20.00u in het CC Ter Rivieren Deurne. Voor meer informatie en reservatie:

come.to/amahoro

Cultuur SMS

in een wollen deken
verhuist hij woorden
als kostbare schilderijen
en draagt ze stijlvol
trap op trap af

rustig neemt hij zijn tijd
om ze te schikken
of te herschikken
en taxeert ze op licht
op warmte en spankracht

één voor één geeft hij ze
de stek waar hun kleuren
zich thuis voelen
en waar ze voorlopig
mogen blijven wonen

Reinhart Speeckaert

JONGER DAN 26?

DAN KAN JE VOOR SLECHTS € 5,00 DEZE THEATERMAKERS LIVE AAN HET WERK ZIEN!

SEIZOEN 2001-2002

CHECK WWW.TONEELHUIS.BE OF VRAAG ONZE BROCHURE 03 224 88 44

HUMO

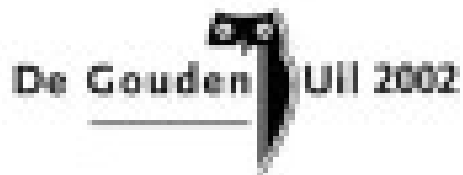
De Standaard

De Gouden Uil 2002

Sommige vogels zijn zeldzaam, maar de Gouden Uil tart echt alle verbeelding. Op zaterdag 23 maart worden de winnaars van de achtste editie van deze boekenprijs bekendgemaakt tijdens een rechtstreekse Canvas-uitzending. Ontdek zelf de vogels van divers pluimage die meedingen naar de cheque ter waarde van 25.000 euro, die de trofee van Ever Meulen vergezelt: bezoek de site www.degoudenuil.be, kies uw favoriet uit de nominaties en maak kans op een jaar lang een wekelijks boek naar keuze.

De jonge dichter, romanschrijver en theaterauteur Peter Verhelst is er met zijn nieuwste boek memoires van een luipaard (Prometheus) alweer bij, twee jaar na de ontvangst van de Gouden Uil, de Jonge Gouden Uil en de Bordewijkprijs voor zijn roman Tongkat. Dat verwondert niet, want deze rare vogel met zijn krachtige, dansende en gevoelige beeldentaal laat zich net als de Gouden Uil niet in een kooitje vangen.

kvd

Rik Wouters

Rik Wouters (1882-1916) werkte aanvankelijk als beeldhouwer, maar legde zich nadien vooral toe op het schilderen. Zijn beelden 'staan' en getuigen van een doorleefd dynamisme, maar zijn schilderijen bezitten misschien wel een nog grotere expressieve kracht. In zijn schilderwerk zijn invloeden terug te vinden uit het kleurenpalet van andere groten van die tijd zoals Ensor en Renoir. Compositorisch gezien kan ook Cézanne als voorbeeld herkend worden.

Het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten stelt nu zijn unieke verzameling met 109 werken van Wouters tentoon.

ep

'Rik Wouters in de collectie van het Koninklijk Museum', nog tot 28 mei van 10 tot 17 uur (maandag gesloten) in het KMSKA, Leopold de Waelpplaats, Antwerpen. Inkom : 5 euro, reductie 4 euro.

Het Rockox- huis

Menig UA-student is vaak zo gehaast, dat hij/zij voorbijgaat aan de pracht en praal van Antwerpen. Daarom even jullie aandacht voor de 17e-eeuwse patriciërswooning 'het Rockoxhuis'.

Nikolaas Rockox was burgemeester van Antwerpen van 1603 tot 1640; zijn woning in de Keizerstraat 12 werd volledig in haar oorspronkelijke staat hersteld en als museum ingericht.

Naast vele authentieke gebruiksvoorwerpen bevat de rijke collectie ook werken van o.a. Rubens, Van Dyck, Teniers, Jordaens, Brueghel en Metsijs. Het museum schetst een duidelijk beeld van het leven van vooraanstaande burgers in de 17e eeuw. Verder vertelt de diamontage "Rockox en zijn tijd" elke bezoeker alle nodige informatie over deze, voor Antwerpen, turbulente eeuw.

wh

Open: di-zo 10u.-17u. Inkom 2,5 euro, reductie 1,25 euro. Vrijdag: gratis.

zo'n drie
cultuur
strookjes

K r i j t l i j n e n

Dat poëzie niet altijd over liefde en alleen maar over liefde moet gaan, bewijst de piepjonge dichter Reinhart Speeckaert (°1984) in zijn debuutbundel “Krijtlijnen”.

Zijn gedichten zijn verrassende observaties van de alledaagse werkelijkheid. Een stofzuigende vrouw, een knikkebollende oma, een klasreünie: onder zijn pen wordt het schijnbaar banale verheven tot poëzie. In deze bundel vindt de dichter andere en nieuwe manieren om naar mensen en dingen te kijken. Met veel schwing beschrijft hij bijvoorbeeld een beschimmelde boterham, observeert hij een kelner die druk in de weer is of wijst hij roddelende oude wijven terecht. Alles is poëzie, volgens Speeckaert.

Zijn gedichten blinken vooral uit in hun luchtigheid, hun fantasievolle, rake beelden en de knappe vondsten. Subtiel geeft Speeckaert zo kritiek op het afwijzen van bootvluchtelingen: “nog voor zijn komst / schepen we hem af / en houden de boot / op veilige afstand” en functioneel is ook volgend woordspel in het gedicht “tweede zittijd”: “als een gevangene / met een blok / aan zijn been / die hoopt op vrijlating”. De lezer kan niet anders dan glimlachen bij al deze taalspelletjes. Een leuk voorbeeld is het gedicht “pukkelteit” (zie kader) waarin het typische adolescentenprobleem van puistjes behandeld wordt.

Het taalplezier komt duidelijk op de eerste plaats. Soms vervalt Speeckaert daardoor echter in formalisme en is een gedicht ook niet meer dan zo’n knappe vondst. Hoe leuk het gedicht over een overhoring geschiedenis op het eerste gezicht ook is, na een keer lezen is het grapje er wel af en verliest het zijn kracht. Dat neemt echter niet weg dat de bundel in zijn geheel meer dan overtuigt. Zo is er de hele reeks schoolgedichten, waarin de lezer een frisse kijk op het kleffe schoolgebeuren geboden wordt: “het schoolhoofd / is een mandarijn / -soms is hij niet / te pruimen- / en wee je vlees / als hij met jou / een eitje / te pellen heeft”. Andere gedichten zijn dan weer geëngageerd of geven met een glimlach kritiek op toestanden en wantoestanden.

Na de lectuur van deze verzen ga je ook als lezer heel anders tegen mensen en dingen aankijken. Je krijgt meer oog voor het subtiële van de gebeurtenissen: poëzie als een manier van kijken.

Met deze schetsjes van het kleine leven legt Speeckaert de basis voor een grote toekomst. Hij zet, zonder expliciet poëtische uitspraken te doen, de krijtlijnen uit voor een mooie carrière als dichter. Zijn debuut “Krijtlijnen” is alvast een bundel die je lezers enkel maar kan toewensen!

Carl De Strycker

Reinhart Speeckaert, *Krijtlijnen*, Bakermat, Mechelen, 2001, 51p./ 9,79 euro, ISBN 90 5461 714 4

pukkelteit

wakker worden
met aan de slapen
ongenode gasten
die uitgebreid meetafelen
tot schaamte me
naar de wangen stijgt

uitdagend als ze zijn
schrijven ze in de kantlijn
van mijn schouderbladen
met rode balpen:
je bent nog groen
achter je oren

als mijn twee wijsvingers hen
in een wanhoopsdaad
te lijf gaan
zetten ze brutaal
de puntjes
op de i

Reinhart Speeckaert

De grootste UA-aula Een blok om 'K' tegen te zeggen

Boven: enkele maanden geleden was men nog verwoed aan het werken in het nieuwe gebouw.

foto Kelly Dorekens

Er heerst een zekere bouwwoede op de campussen van de Universiteit Antwerpen. Onlangs werd alweer een nieuw gebouw plechtig geopend. De K-blok, zoals ie officieel zal gaan heten, huisvest een grote aula met plaats voor 600 personen in het midden van de stad.

Onder: de traditionele frisse noot achteraf.

foto Kelly Dorekens

Boven: een receptie mag natuurlijk niet ontbreken. Een kudde Antwerpse prominenten paradeert er vrolijk in het rond.

foto Kelly Dorekens

Voorts komen er een aantal kleinere leslokalen, evenals een nieuw studentenhuus en een grote ondergrondse parking. De eengemaakte universiteit heeft duidelijk nood aan nieuwe gebouwen, om bijvoorbeeld de kandidatuurstudenten van de eengemaakte faculteit Economische Wetenschappen onderdak te geven.

Kris Hameeuw

Boven: het nieuwe gebouw geeft een open indruk.

foto Kelly Dorekens

Bovendien kunnen er nu ook grote activiteiten binnenhuis georganiseerd worden. En dat men trots is, mocht blijken uit de toespraken op de openingsplechtigheid, waar ook de nodige prominenten uit de Antwerpse politiek niet ontbraken. Het is alvast leuk om te horen dat ook zij een grote Antwerpse universiteit zeer genegen zijn.

Onder: in den beginne was er steen.

foto Kelly Dorekens

